

SCRISOARE CIRCULARĂ

Decembrie 2015

Vă salut pe toți din adâncul inimii cu Cuvântul din Fapte 26:22: *„Dar, mulțumită ajutorului lui Dumnezeu, am rămas în viață până în ziua aceasta; și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus Prorocii și Moise că are să se întâmple”*. Amin! Așa s-au și întâmplat toate lucrurile, în special la prima venire a lui Hristos, când s-au împlinit peste 100 de prorocii și la fel se întâmplă acum, când se împlinesc ultimele prorocii.

Noi știm că Dumnezeu are un plan de mântuire pe care l-a făcut cunoscut prin prorocii Săi și-l duce la împlinire în timpul „zilei mântuirii” în care trăim noi acum: ***„Domnul oștirilor a luat această hotărâre: cine I se va împotrivi? Mâna Lui este întinsă: cine o va abate?”*** (Isaia 14:27).

Pavel a avut o chemare (Fapte 9) și astfel o responsabilitate directă înaintea lui Dumnezeu, pe care el a exprimat-o în toate epistolele sale. El a putut spune: *„Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu”* (Fapte 20:27). În același fel, întreg planul de mântuire ne-a fost vestit din nou printr-un bărbat însărcinat de Dumnezeu și a fost descoperit prin Duhul Sfânt în acest timp.

Conform făgăduinței lui Dumnezeu din Vechiul și din Noul Testament (Mal. 4:5, Mat. 17:11), credinciosul Domn a trimis un proroc înaintea venirii Sale ca Mire ceresc, cu scopul de a așeza din nou toate lucrurile în Biserica Sa și de a o reaseza în starea de la început.

Haideți să observăm modelul biblic al unei chemări și însărcinări divine.

Moise a putut spune: „Cel ce Se numește «Eu sunt», m-a trimis la voi” (Ex. 3 :14), căci Domnul Însuși i-a vorbit: „Acum, du-te, te voi trimite în Egipt” (Ex. 3 :10-12, Fapte 7 :34).

La întrebarea pusă de Domnul. „Pe cine să trimit... ?”, Isaia a răspuns astfel: „Iată-mă, trimit-mă!” (Isaia 6 :8). Lui Ieremia, El i-a spus: „Nu zice: «Sunt un copil», căci te vei duce la toți aceia la care te voi trimite și vei spune tot ce-ți voi porunci” (Ier. 1 :7).

Domnul i-a dat lui Pavel porunca să plece: „Du-te, căci te voi trimite departe la Neamuri...” (Fapte 22 :21) „...ca să le deschizi ochii...” (Fapte 26:17-18). Aceasta s-a făcut prin vestirea Evangheliei.

În Ioan 13:20, Domnul Isus a accentuat: „... cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește”. În Ioan 20:21, Domnul cel înviat a spus ucenicilor Săi: „Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi”.

Ca Fiu al Omului, El Însuși a mărturisit de peste douăzeci de ori, de la Ioan 4:34 la Ioan 17:8, că El era trimis.

În legătură cu prima Sa venire, Domnul a spus în Maleahi 3:1: „Iată, trimit pe solul Meu...”, iar în Maleahi 4:5 găsim următoarea făgăduință: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie...”.

În cele peste 1200 de predici ale sale, fratele Branham s-a referit de aproape două sute de ori la Maleahi 4:5 ca fiind în legătură cu trimiterea lui, acolo Domnul Însuși spunând: „Iată, vă voi trimite pe prorocul Ilie înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată...”. Acest verset s-a împlinit în timpul nostru. Prin această slujbă făgăduită urmau să fie reșezate toate lucrurile care erau prezente în învățătura și practica Bisericii de la început; acest lucru a fost confirmat de Domnul în Matei 17:11: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie și să așeze din nou toate lucrurile”.

Ioan Botezătorul a știut de asemenea ce Cuvânt al lui Dumnezeu se aplică slujbei lui. De aceea, el a putut spune: „«Eu», a

zis el, «sunt glasul celui ce strigă în pustiu: 'Neteziți calea Domnului!', cum a zis prorocul Isaia (Isaia 40 :3)» (Ioan 1 :23). În Matei 11:10, Domnul Isus Însuși a arătat în ce context se va desfășura slujba lui: „Căci el este acela despre care s-a scris (Mal. 3:1): «Iată, trimit înaintea feței Tale pe solul Meu care Îți va pregăti calea înaintea Ta»”.

În această expunere nu este vorba despre slujbele pe care le-a așezat Dumnezeu în Biserică și anume apostoli, proroci, păstori, învățători și evangheliști, nici despre bătrâni și diaconi sau despre darurile Duhului în biserică, ci este vorba despre ultima trimitere, ultimul mesaj, care nu trebuie predicat doar într-o biserică locală, ci în întreaga lume, astfel ca întreaga Biserică a lui Isus Hristos să fie reasezată în starea ei de la început.

Pe cât de sigur a putut Ioan Botezătorul să mărturisească, „*Cel ce m-a trimis să botez cu apă mi-a zis...*” (Ioan 1 :33), pe atât de sigur a putut mărturisi fratele Branham ceea ce i-a fost spus lui în 11 iunie 1933, și anume: „**Așa cum Ioan Botezătorul a fost trimis să premerge prima venire a lui Hristos, la fel ești tu trimis cu un mesaj care va premerge a doua venire a lui Hristos!**”. El a putut mărturisi despre trimiterea directă și trăirea supranaturală din 7 mai 1946, când el a primit însărcinarea pentru slujbă. Îngerul care a pătruns în camera lui, a pășit din lumina supranaturală, a stat înaintea lui și i-a spus: „**Nu te teme; eu sunt trimis din prezența Atotputernicului Dumnezeu!**”. El i-a dat îndrumări și printre alte lucruri, i-a spus: „**Așa cum prorocului Moise i-au fost date două semne, și ție îți vor fi date două semne**”. A fost o slujbă confirmată în mod supranatural prin vindecarea extraordinară a bolnavilor. Vindecările miraculoase trebuia să atragă atenția oamenilor la prezența lui Dumnezeu și la mesajul pe care el trebuia să-l aducă.

Slujba deosebită a fratelui Branham a fost de multe ori tema expunerilor noastre. Ca martor ocular și auditiv, eu pot confirma că el a fost folosit și binecuvântat de Dumnezeu ca evanghelist și proroc, așa cum nu a mai fost altcineva în timpul nostru și a confirmat Cuvântul Lui. Totuși, acum nu mai este vorba despre perioada anilor

1933 - 1946 sau despre perioada anilor 1946 – 1965 în care acest bărbat al lui Dumnezeu a devenit cunoscut în întreaga lume datorită adunărilor de trezire și vindecare ținute în douăsprezece țări. Acum este vorba despre perioada de timp deosebită în care trăim. Dumnezeu, care a întocmit planul Său de mântuire din veșnicie, îl va aduce la îndeplinire până la sfârșit conform voci Lui. Slujba lui Ioan Botezătorul s-a încheiat într-un mod de neînțeles pentru noi, el fiind decapitat (Mat. 14:1-12). Fratele Branham a murit pe 24 decembrie 1965 în urma rănilor pricinuite de groaznicul accident de mașină din 18 decembrie 1965 cauzat de un tânăr șofer care era beat. Dumnezeu nu face greșeli. Evident, fie că o înțelegem sau nu, slujba fratelui Branham se încheiase, dar nu și chemarea afară și pregătirea Bisericii Mireasă. Mesajul încă trebuia să fie purtat în întreaga lume ca să ajungă la toți oamenii, toate limbile și toate națiunile.

Unde mă călăuzește, eu Îl voi urma

Adesea sunt întrebat, în mod special de frații slujitori, cum și când l-am întâlnit pe fratele Branham și care au fost trăirile cele mai importante pentru mine.

În anul 1949, binecunoscutul predicator David DuPlessis din Africa de Sud a vorbit în timpul adunărilor de Rusalii din Biserica Penticostală ELIM a pastorului Paul Rabe din Hamburg de pe strada Bach; în aceeași adunare a vorbit și un bărbat din Los Angeles, SUA, pe nume Hal Herman, care s-a rugat pentru bolnavi. De la el am auzit pentru prima oară despre numele William Branham în legătură cu darul deosebit de vindecare.

În anul 1951 am participat la adunările Bisericii Penticostale Libere din Hamburg de pe strada Eimsbütteler ținute de predicatorul Oscar Lardon. Alți vorbitori au fost un germano-american din New York, Hans Waldvogel și un elvețiano-american Richard Ruff, amândoi menționându-l pe William Branham datorită darului deosebit de vindecare și prorocie. În acea vreme trezirea de

vindecare din întreaga lume, care a început cu William Branham, începuse să se răspândească peste tot.

În anul 1953 am primit de la Albert Götz – fondatorul editurii „Mehr Licht Verlag” din Hamburg - ediția în limba germană a cărții „*William Branham – un om trimis de Dumnezeu*”. Autorul cărții era americanul Gordon Lindsay din Dallas, Texas. Ceea ce se spunea în această carte a lăsat o impresie adâncă în inima mea.

Când am aflat că William Branham urma să țină adunări speciale în Karlsruhe, din 12 până în 19 august 1955, am știut că trebuie să fiu de față. Acolo am fost pentru prima dată un martor ocular și auditiv al acestei slujbe puternice. Ceea ce s-a petrecut în slujba profetică a Domnului nostru s-a repetat sub ochii mei. Așa cum Domnul i-a putut spune lui Natanael, „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin...*” și lui Petru atunci când l-a întâlnit pentru prima dată, „*Tu ești Simon, fiul lui Iona...*” (Ioan 1 :42+48) sau femeii de la fântână ce s-a întâmplat în viața ei, (Ioan 4) etc, la fel s-au petrecut lucrurile în slujba profetică a fratelui Branham. În timp ce se ruga pentru bolnavi, fratele Branham vedea în viziuni lucruri referitoare la persoana pentru care se ruga, lucruri pe care el nu avea cum să le știe. Atunci când spunea persoanei ce a văzut, credința celui suferind era întărită atât de mult, încât el putea să plece vindecat. În ceea ce privește acest dar profetic al unui văzător, fratele Branham s-a referit la Ioan 14:12: „*... cine crede în Mine va face și el lucrările pe care le fac Eu...*” și mai ales la Ioan 5:19: „*... Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...*”. Fiul Omului, Isus Hristos, a fost Prorocul făgăduit (Deut. 18:18). El vedea în viziuni lucruri referitoare la persoana cu care vorbea. La fel se petreceau lucrurile în slujba fratelui Branham.

Noi am fost copleșiți de slujba extraordinară, confirmată în mod supranatural pentru că sub ochii noștri orbii își primeau vederea, surzii au putut auzi și ologii au putut umbla. Isus Hristos s-a descoperit în acea vreme ca Același, exact la fel cum a făcut-o atunci când a umblat pe pământ (Evrei 13:8). De la prima întâlnire am știut

că el era un bărbat trimis de Dumnezeu, căci nimeni nu putea face acele lucruri decât dacă Dumnezeu era cu el. De prisos să spun că am avut dorința să-l cunosc personal pe acest om al lui Dumnezeu.

Ocazia de a-l întâlni s-a ivit într-o zi de luni, 15 august 1955. Niciodată nu am văzut atâta smerenie și sinceritate! Pe când stăteam la recepție, fratele Branham a intrat în holul hotelului, s-a uitat la mine și în timp ce-și ridica puțin mâna înspre mine, a spus: „Tu ești un predicator al Evangheliei; soția ta este acolo, la intrare”. Ne-am strâns mâinile și am avut o scurtă conversație. Această întâlnire a lăsat o impresie adâncă asupra mea astfel că am vrut să rămân în legătură cu acest om al lui Dumnezeu.

De aceea, n-am scăpat ocazia de a participa la Conferința „Voice of Healing” (Glasul vindecării) din Dallas, Texas, în iunie 1958. Câțiva evangheliști de renume mondial vorbeau în adunările de dimineață și amiază, iar în cele de seara fratele Branham era vorbitorul principal. Am putut vedea diferența și înaintea unei adunări m-am adresat fratelui Branham. Voiam să știu ce era cu slujba lui, căci era diferită de a tuturor celorlalți. El mi-a răspuns: „Eu am un mesaj pe care trebuie să-l aduc”. La sfârșitul discuției noastre, el mi-a spus: „Frate Frank, tu te vei întoarce în Germania cu acest mesaj”. Cu doi ani înainte emigrasem în Canada cu soția, îmi cumpărasem o casă și voiam să rămân acolo pentru totdeauna. Totuși, am acceptat cuvintele lui ca pe un AȘA VORBEȘTE DOMNUL. De aceea, în august anul următor ne-am întors în Germania. Fratele Branham m-a îndemnat să-i cunosc pe „băieții cu benzile”, Leo și Gene, care înregistrau predicile lui. Am primit de la ei cinci benzi de magnetofon și le-am lăsat adresa mea. La începutul predicii sale „Am vrea să-L vedem pe Isus”, din 12 iunie 1958, fratele Branham s-a referit la discuția noastră, spunând: „**Chiar înainte un bărbat din Germania m-a îmbrățișat; acolo au fost zece mii de oameni întorși la Hristos în fiecare seară: cincizeci de mii în cinci seri**”.

De atunci mi-au fost trimise toate predicile înregistrate ale fratelui Branham. Astfel am fost în stare să urmez slujba lui fără întrerupere, până la sfârșit. În decembrie 1959 am început să traduc predicile fratelui Branham într-un mic grup de rugăciune din Krefeld. În 28 noiembrie 1963 fratele Branham a spus într-o adunare: **„Slujba benzilor merge în toată lumea. Eu cred că este una din căile prin care Dumnezeu răspândește mesajul în țările păgâne și acolo el trebuie tradus. În Germania și în alte țări, ei pun benzile în adunări de sute de oameni; își pun căștile la urechi și derulează benzile. Și așa cum stau eu aici, slujitorul stă acolo și traduce în altă limbă aducând mesajul înaintea sutelor de oameni”**.

Cea mai importantă trăire

Trăirea deosebită pe care am avut-o cu ocazia însărcinării și trimerii pentru slujbă din 2 aprilie 1962 este cunoscută tuturor. Predicam deja din anul 1952 pentru că am simțit că sunt chemat să fac acest lucru. Dar în acea zi am auzit glasul pătrunzător și poruncitor al Domnului spunându-mi aceste cuvinte:

„Slujitorul Meu, timpul tău pentru acest oraș se va încheia în curând. Te voi trimite în alte orașe să predici Cuvântul Meu”.

Eu am răspuns: „Doamne, ei nu mă vor asculta. Ei au toate lucrurile din belșug și duc o viață confortabilă”.

La aceste cuvinte, Domnul a răspuns: **„Slujitorul Meu, va veni timpul când te vor asculta. Depozitați hrană și alimente căci va veni o mare foamete. Atunci tu vei sta în mijlocul poporului și vei distribui hrana...”**. Aceste cuvinte au fost urmate de porunca: **„Slujitorul Meu, nu înființa biserici locale și nu publica o carte de cântări căci acesta este semnul unei denominații”**.

Pentru că au fost menționate produse naturale precum cartofi, făină și ulei, noi am depozitat cu adevărat astfel de alimente în subsol. Noi ne-am așteptat la o mare nenorocire pentru că în acel timp a avut loc criza Berlinului, criza rachetelor din Cuba și apogeul războiului rece. Mai ales că în august 1961 se construise zidul Berlinului și oamenii din Estul și Vestul Germaniei, precum și cei din toată Europa erau cu sufletul la gură în așteptarea lucrurilor care s-ar fi putut întâmpla.

Dar lunile au trecut și nu a venit nicio foamete. Am ajuns într-o așa stare de disperare, încât n-am mai vrut să predic. În noiembrie l-am sunat pe fratele Branham și l-am rugat să ne întâlnim cât se poate de repede. Această întâlnire a avut loc pe 3 decembrie 1962, în prezența fraților Fred Sothman și Banks Wood. Am stat la masă vizavi de fratele Branham și mi-am dat seama că are o viziune pentru că ochiul lui drept era puțin închis. Atunci a repetat exact formularea însărcinării pe care o primisem. Apoi el mi-a explicat că nu era vorba de foamete și hrană pământească, așa cum am presupus eu, ci era vorba despre Cuvântul făgăduit pentru acest timp – hrana duhovnicească - pe care eu trebuia s-o depozitez.

În predica sa din 1 aprilie 1962, el a vorbit despre faptul că i s-a poruncit să depoziteze hrană în Jeffersonville. Această depozitare avea loc prin înregistrarea pe bandă a predicilor. De aceea, fiecare predică înregistrată îmi era trimisă. Apoi el mi-a spus să aștept cu distribuirea hranei – nu cu predicarea Cuvântului – până voi primi și restul hranei. La sfârșit, el m-a mai rugat să predic în locul lui la adunarea oamenilor de afaceri creștini a lui Demos Shakarian din Los Angeles, pentru că el se pregătea să se mute în Tucson, Arizona. Cum zborul meu de întoarcere era planificat să treacă prin Los Angeles, am acceptat imediat.

Pentru mine a însemnat foarte mult faptul că am fost în contact personal cu fratele Branham. Am fost în vizită la el acasă, am mâncat cu el la aceeași masă și am călătorit cu el în mașina sa. Am amintiri scumpe ale convorbirilor noastre telefonice și păstrez cu

scumpătate cele 23 de scrisori pe care le-am primit de la el – prima pe 11 noiembrie 1955 și ultima pe 30 septembrie 1965. Totuși, cel mai important lucru a fost legătura în plan duhovnicesc care a fost rânduie de Dumnezeu.

Atât pentru cei apropiați fratelui Branham cât și pentru mine, moartea lui subită a fost ca un șoc, chiar dacă pe 24 decembrie 1965 l-am văzut într-o viziune cum se înălța la cer pe un nor. Cu o zi înainte de înmormântarea lui, pe 11 aprilie 1966, mi s-a permis să-l mai văd o dată pe fratele Branham în casa funerară. Cu un ușor surâs pe buze, el era în sicriu fără nicio urmă vizibilă a rănilor pricinuite de accident. La cimitir, fratele care oficia funeraliile, îi întâmpina pe cei îndoliați cu cuvintele: „Noi suntem aici pentru învierea prorocului”. Oamenii care s-au adunat acolo în duminica Paștelui din anul 1966 contau pe învierea lui. Dar aceasta nu a avut loc și astfel rămășițele pământești au fost puse în mormânt, în timp ce mulțimea cânta fără încetare „Numai să crezi, numai să crezi..”. Am simțit ca și cum lumea mea spirituală și toate speranțele pe care le legasem de slujba fratelui Branham se spulberau în acel moment. Dar când m-am întors în camera mea de hotel, o pace adâncă a venit peste mine și ceva a vorbit în inima mea: „Acum a venit timpul să mergi din oraș în oraș și din țară în țară ca să predici mesajul”.

În zilele următoare, pe 12 și 13 aprilie, i-am adunat pe frații din Jeffersonville. Toți cei din afara orașului plecaseră acasă dezamăgiți după funeralii, cu excepția lui Lee Vayle, autorul cărții „*Expunerea celor șapte epoci ale bisericii*”. În acel timp, în limba engleză exista doar o singură carte despre epocile bisericii și broșura de 48 de pagini „Epoca bisericii Laodicea”, la fel cele două cărți „*Un proroc vizitează Africa de Sud*” și „*Prorocul secolului douăzeci*”. Nicio singură predică a fratelui Branham nu fusese încă tipărită și nici nu-i dăduse prin cap cuiva s-o facă. Am propus ca Roy Borders, care fusese secretarul fratelui Branham și pe care l-am cunoscut personal, să preia această responsabilitate. Am căzut de

acord ca predicile înregistrate să fie tipărite și publicate ca broșuri, făcând astfel posibilă traducerea lor în alte limbi.

În prima broșură pe care am publicat-o în limba engleză „Crede doar pe AȘA VORBEȘTE DOMNUL”, am prezentat slujba fratelui Branham. A fost tipărită în 85.000 de exemplare și trimisă prin poștă în toate țările în care am predicat, purtând adresa din Jeffersonville. În acest fel, toți cei interesați puteau obține predicile tipărite în limba engleză din SUA. Noi am început în Krefeld traducerea și publicarea predicilor în limba germană.

Deja în anii 1966-67 am avut adunări în 25 de orașe din Europa de Vest, în care la invitația mea, fratele Pearry Green a dat mărturie despre lucrurile pe care el le-a trăit în adunările fratelui Branham. Pe baza acestor lucruri, frații au început să traducă și în alte limbi. Astfel răspândirea mesajului prin viu grai după plecarea prorocului a fost însoțită de circularea predicilor tipărite. Începând cu anul 1968 am predicat și în Europa de Est, inclusiv în Moscova. Au urmat apoi Cairo, Damasc, Beirut și multe alte orașe de pe toate continentele în care am putut predica mesajul biblic. Acei 14 ani au fost un timp binecuvântat sub ungera și călăuzirea directă a Domnului, care au adus mult rod pentru Împărăția lui Dumnezeu în 85 de țări.

A venit apoi anul 1979, când forțele iadului au fost dezlănțuite spre a mă distruge pe mine și lucrarea lui Dumnezeu prin cea mai urâtă denigrare și calomniere intenționată. Chiar și însărcinarea divină a fost ținta hulelor, fiind pusă la îndoială. Doar mulțumită lui Dumnezeu și harului Său nu a reușit dușmanul să distrugă lucrarea lui Dumnezeu.

A început o nouă perioadă în care s-a descoperit că răsăreau două semințe diferite: una era sămânța Cuvântului, cealaltă era urmarea amăgirii. Amândouă se roagă lui Dumnezeu, așa cum au făcut Cain și Abel; amândouă cântă cântări duhovnicești. Dar

diferența este ușor de văzut: unii calomniază, ceilalți sunt calomniați; unii urăsc, ceilalți sunt urâți, etc.

Sub o influență greșită s-a creat confuzie și despărțire, astfel că în unele locuri au apărut mai multe așa-zise biserici ale mesajului. O ruptură nu este cauzată niciodată de către slujbe rânduite în mod divin. Semnul distinctiv al celor care sunt sub o inspirație greșită și care-și prezintă propriile învățături este că ei trag ucenici de partea lor (Fapte 20:30). Pentru a-și justifica propriile lor învățături, ei se ascund după proroc pe care-l folosesc ca scuză. Argumentul lor este „Pentru că toți au Biblia dar nimeni nu a înțeles-o”. Astfel lucrurile spuse de proroc nu mai sunt aduse înapoi în Scriptură și așezate la locul lor corect și divin, ci sunt puse deasupra Bibliei, chiar dacă prorocul a accentuat de nenumărate ori Cuvântul din Apoc. 22: *„...dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei prorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta...”* (vers. 18-19).

Nimeni nu poate fi mai mulțumitor decât mine pentru slujba fratelui Branham, căci slujba sa a fost asemănătoare cu cea a Domnului nostru. Omul William Branham a fost vasul dedicat pe care l-a folosit Domnul. Infaibilitatea și supranaturalul care aveau loc în slujba lui pot și trebuie atribuite doar lui Dumnezeu. De aceea, toată slava, toate mulțumirile, toată închinarea I se cuvin doar lui Dumnezeu în Numele Domnului Isus Hristos. Dar și slujba de învățatură merge împreună cu slujba profetică astfel ca totul să fie așezat în legăturile biblice corecte și în rânduiala divină conform planului lui Dumnezeu de mântuire. A fost hotărârea Domnului să mă trimită ca să predic tuturor oamenilor Cuvântul descoperit ca ultimul mesaj. Eu nu am vrut-o și nici n-am cerut-o. Dar trebuie spus încă o dată: așa cum nu ar fi putut exista un mesaj fără un mesager, la fel lumea nu ar fi auzit niciodată mesajul fără această chemare divină.

Fratele Branham a părăsit acest pământ acum 50 de ani; el însuși nu a premers a doua venire a lui Hristos, așa cum se pretinde

în mod fals, venire pe care noi încă o așteptăm. Dar mesajul biblic pe care el l-a predicat, este vestit tuturor neamurilor. Domnul l-a luat pe mesagerul Său, dar mesajul este purtat în continuare în toată lumea. Mesajul este ceea ce este scris în Cuvântul lui Dumnezeu, nu interpretarea celor spuse de fratele Branham.

Desigur, el a păstrat până la sfârșit mari așteptări ca să vadă împlinite în timpul lui lucrurile pe care le va face Dumnezeu; noi le vom trăi și vom vedea împlinirea lucrurilor pe care Dumnezeu le-a făgăduit în Cuvântul Său. Citat: **„Va fi pusă o putere în Biserică, și acum este gata să vină, când Duhul Sfânt va unge pe oameni în așa măsură, până acolo că ei vor vorbi Cuvântul și acesta se va împlini pe loc. Așezarea Bisericii în poziția în care plinătatea puterii Duhului Sfânt vine în Biserică. Va fi doar un timp scurt. Luați aminte, nu va dura mult, dar puterea va fi acolo”**.(13 martie 1960).

Citat: **„Dar va sosi timpul, când presiunea va fi mai puternică, atunci ceea ce voi ați văzut pentru puțin timp, veți vedea manifestându-se în plinătatea desăvârșită a puterii Sale”**. (29 decembrie 1963).

Așa cum s-a putut spune în timpul lui Iosua, la fel va fi la sfârșit: *„Din toate vorbele bune pe care le spusese casei lui Israel, Domnul, niciuna n-a rămas neîmplinită: toate s-au împlinit”* (Iosua 21:45).

Chivotul legământului și pieptarul

În Exod 25 găsim o descriere amănunțită a chivotului legământului. Acesta făcea parte din Locul Preasfânt pentru că în el se găsea Cuvântul descoperit al lui Dumnezeu. *„Să pui capacul ispășirii pe chivot, și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da”* (vers. 21). Chivotul legământului avea o mare importanță pentru poporul lui Israel pentru că el conținea legea care avea caracter obligatoriu pentru poporul legământului. Cuvântul lui Dumnezeu

era înscrisul (1Împ. 18:21) legământului pe care l-a făcut Dumnezeu cu poporul Său.

Nu în curtea de afară, nu în Locul Sfânt, ci în Locul Preasfânt, chiar de pe chivotul legământului vorbea Domnul Dumnezeu cu robul Său Moise: „Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel” (Ex. 25:22).

Așa cum marele preot jertfea sângele pe capacul ispășirii (Lev. 16:14) astfel ca în marea zi a ispășirii poporului să-i fie iertate toate păcatele (Lev. 16:17), la fel

Chivotul legământului și tot ce făcea parte din Locul Sfânt și din Locul Preasfânt trebuia făcut exact după porunca divină: „Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte” (Ex. 25:40).

„Copiii lui Israel au făcut toate aceste lucrări după toate poruncile pe care le dăduse lui Moise, Domnul” (Ex. 39:42).

s-a jertfit Răscumpărătorul nostru ca Miel al lui Dumnezeu pentru păcatele noastre, a intrat cu propriul Său sânge în Locul Preasfânt din cer și l-a depus pe chivotul legământului; astfel scaunul de judecată a devenit scaunul harului. „A intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evr. 9:12).

Atunci când murea, Răscumpărătorul a strigat, „S-a isprăvit!” (Ioan 19:30). Dumnezeu a făcut un legământ cu noi; calea spre Locul Preasfânt a fost deschisă.

„Căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Mat. 26:28).

Când a intrat în țara făgăduită, poporul a urmat chivotul legământului care era purtat de preoți. Râul Iordan s-a despicaț atunci când purtătorii Cuvântului au pășit în râu prin credință în

Cuvântul făgăduinței și poporul a intrat în țara făgăduită (Ios. 3). Chiar și zidurile Ierihonului s-au prăbușit atunci când poporul, după Cuvântul Domnului, a urmat chivotul legământului.

La dedicarea templului, „...*Preoții au dus chivotul legământului Domnului la locul lui...*” (2Cr. 5:7). Când rugăciunea lui Solomon s-a ridicat la cer împreună cu închinarea poporului, slava Domnului a umplut clădirea.

Lecția este următoarea: Domnul, Dumnezeu a avut o rânduială divină în mijlocul lui Israel, poporul Său de legământ și glasul Său vorbea de pe capacul ispășirii către slujitorul Său, care dădea cuvintele mai departe poporului. Adesea, chiar și la dedicarea templului, Domnul a avertizat poporul să nu se abată de El și de la Cuvântul Lui.

Trist, dar mai târziu cărturarii au abătut poporul lui Dumnezeu cu interpretările lor, astfel că prorocul a trebuit să-i mustre: „*Cum puteți voi să ziceți: „Suntem înțelepți, și Legea Domnului este cu noi”? Cu adevărat, degeaba s-a pus la lucru pana mincinoasă a cărturarilor. Înțelepții sunt dați de rușine, sunt uimiți, sunt prinși, căci au nesocotit cuvântul Domnului. Și ce înțelepciune au ei?*” (Ier. 8:8-9).

Același lucru s-a petrecut în tot timpul perioadei de har a Noului Testament și la fel a fost în timpul nostru. Apostolul Pavel a anunțat aceste lucruri încă de atunci: „*Dar oamenii răi și înșelători vor merge din rău în mai rău, vor amăgi pe alții și se vor amăgi și pe ei înșiși...Își vor întoarce urechea de la adevăr și se vor îndrepta spre istorisiri închipuite*” (2 Tim. 3:13 + 4:4).

Lumină și Desăvârșire

Acum venim la cel de al doilea punct

În Exod 29 găsim o relatare amănunțită a felului în care preoții erau așezați în slujbă. La ușa Cortului întâlnirii trebuia jertfit

un berbec, iar sângele lui trebuia uns pe vârful urechii drepte a preotului, pe degetul cel mare al mâinii lui drepte și pe degetul cel mare al piciorului lui drept. În acest fel și prin ungerea cu untdelemn, preoții erau dedicați lui Dumnezeu din cap până-n picioare, cu toate gândurile lor, cu toate lucrările lor și cu întreaga lor viață.

Dumnezeu a poruncit să se facă pieptarul judecății, pe care preotul trebuia să-l poarte când intra în Locul Sfânt, acolo unde se găseau sfeșnicul de aur și masa pentru pâinile puse înaintea Domnului. Pe pieptar erau douăsprezece pietre prețioase cu numele celor douăsprezece seminții ale lui Israel. *„Când va intra Aaron în Sfântul Locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze întotdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului”* (Ex:28:29). În Exod 28:30 citim despre Urim și Tumim: *„Să pui în pieptarul judecății Urim și Tumim (Lumină și Desăvârșire), care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfățișa el înaintea Domnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, când se va înfățișa înaintea Domnului”*. Preotul trebuia să poarte pieptarul de fiecare dată când intra în Locul Sfânt (Lev. 8:8).

Când era adus vreun vis sau o descoperire sau trebuia luată o hotărâre deosebită, aceasta trebuia să se facă înaintea lui Urim și Tumim. Luminarea tuturor celor douăsprezece pietre prețioase era confirmarea supranaturală. Când era adevărat ceea ce se spunea și Dumnezeu aproba, atunci raze puternice de lumină străluceau din acele pietre prețioase; dacă nu era corect, pietrele rămâneau întunecate. Când israeliții s-au întors din robia babiloniană pe timpul lui Ezra și Neemia, au fost reasezate toate lucrurile care țineau de slujba divină. *„Și dregătorul le-a spus să nu mănânce din lucrurile preasfinte până nu va întreba un preot pe Urim și Tumim”* (Neemia 7:65).

Fratele Branham a pus un accent deosebit pe Urim și Tumim și l-a folosit de 138 de ori în predicile sale, aplicându-l pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Citat: **„Vedeți, Urim și Tumim erau pe**

pieptul lui Aaron, acoperind acele pietre. Și când ei nu erau siguri, mergeau înaintea lui Dumnezeu pentru a primi un răspuns; lumina strălucea sau nu peste Urim și Tumim dacă era sau nu voia lui Dumnezeu”.

„Acea preoție s-a încheiat și nu au mai avut un Urim și Tumim; dar Dumnezeu are un alt Urim și Tumim, care este Cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu este Urim și Tumim. „Toți oamenii să fie găsiți mincinoși și Dumnezeu să fie găsit adevărat în Cuvântul Lui”, spune Dumnezeu. „Cerul și pământul vor trece, dar Cuvântul Meu rămâne în veci”, a spus Isus”.(9 iunie 1953, 21 ianuarie 1961 și în alte predici).

Doar când strălucește lumina deplină a Cuvântului, doar atunci devine Cuvântul o candelă pentru picioarele noastre și o lumină pe cărarea noastră. Atunci este adevărat și este confirmat de învățătura apostolilor din Noul Testament (Fapte 2:42).

În ce privește slujba fratelui Branham, el a vestit toate tainele prin descoperirea dată de Duhul Sfânt – fie că este vorba despre ceea ce s-a întâmplat la început în grădina Eden sau despre învățăturile de bază cum ar fi dumnezeirea, botezul biblic în apă și chiar tema deosebit de grea referitoare la căsătorie și divorț și până la cele șapte peceti din cartea Apocalipsei. Tot ceea ce i-a fost descoperit prorocului ne-a fost descoperit și nouă astfel ca noi să le putem da mai departe prin vestire. La sfârșit, Biserica Dumnezeului Celui viu va fi reșezată în starea corectă de la început pentru că ea este de fapt „stâlpul și temelie adevărului” (1Tim. 3:15). Aceasta este făgăduința și mesajul va împlini pe deplin în copiii făgăduinței (Gal. 4:28) scopul pentru care a fost trimis (Isaia 55:11).

Orientarea duhovnicească

Întrebarea care se pune cel mai des este : cine sunt fecioarele nechibzuite ? Înainte să ne referim la fecioarele nechibzuite, pe noi

ar trebui să ne intereseze mai întâi și cel mai mult ca să facem parte dintre fecioarele înțelepte.

Așa cum știm foarte bine, capitolul 24 precede pilda despre cele zece fecioare din capitolul 25. Vă rog pe toți să citiți Matei cap. 24 cu multă atenție și cu rugăciune. Acolo găsim relatate lucrurile care au loc în ultima fază în care trăim noi acum: războaie, foamete, cutremure; este scris și despre hristoși mincinoși și proroci mincinoși care se vor ridica și vor face mari semne și minuni ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, chiar și pe cei aleși. Dar prin harul lui Dumnezeu, acest lucru nu este posibil! Apoi urmează avertizarea Domnului nostru: „*Iată că v-am spus mai dinainte*”. Și El a mai spus că revenirea Fiului Omului va fi „*cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus*”, nu pe parcursul anilor sau săptămânilor. După aceea, Domnul nostru s-a referit la smochin; deja în Vechiul Testament, Israelul a fost simbolizat printr-un smochin în Osea 9:10: „*De la smochin învățați pilda lui: când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape*” (Mat. 24:32). Poporul lui Israel s-a întors acasă din peste 150 de țări (Is. 14:1, Ier. 31:10, Eze. 36:24, Luca 21:29). Statul Israel a fost înființat în anul 1948 și sunt din nou aproape 17 milioane de evrei, ca înainte de Holocaust.

Și din nou spune Domnul: „*Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși*” (vers. 33). Apoi Domnul continuă și vorbește despre revenirea Lui: că atunci doi vor fi într-un pat (Luca 17:34) și doi vor fi la câmp (Mt. 24 :40); unul va fi luat și unul va fi lăsat. El subliniază încă o dată, „*Vegheați, dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru*”. Și apoi, ca o ultimă atenționare, El spune: „*De aceea, și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți. Voi fiți gata!*”. Căci cei ce vor fi gata vor intra în odaia de nuntă! Tot ceea ce a prezis Domnul în acest capitol se împlinește sub ochii noștri cu Israel, în Orientul Mijlociu și în toată lumea.

În Matei 24:45-47 este vorba despre distribuirea hranei până la revenirea Lui. Domnul Însuși a pus întrebarea: „*Care este deci*

robul credincios și înțelept pe care l-a pus stăpânul său peste ceata slugilor sale, ca să le dea hrana la vremea hotărâtă?“. Noi știm că omul nu trăiește doar cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu (Mat. 4 :4, Deut. 8 :3). Dumnezeu a făgăduit că va trimite o foame după auzirea cuvintelor Sale (Amos 8 :11). A fost pregătită vreodată masa Domnului atât de bogat așa cum este acum? Și nu este distribuită aceeași hrană duhovnicească de către toți frații slujitori? Scriptura se împlinește cu siguranță sub ochii noștri.

În ultimele versete din Matei 24:48-51, Domnul a vorbit desigur și despre un slujitor rău. Dar așa a fost mereu. Mai întâi Dumnezeu trimite pe slujitorii Săi care vestesc Cuvântul Lui și pe urmă se ridică de la ei înșiși bărbați care prezintă oamenilor propriile lor interpretări, **dar ei nu pot mărturisi despre o chemare și trimitere. La Dumnezeu rămâne un fapt dovedit: fără o chemare nu poate fi o trimitere și nu există o trimitere fără o chemare.** În Matei 13:34-43 Domnul nostru a vorbit despre sămânța bună, pe care El Însuși o seamănă și că imediat după aceea vine vrăjmașul și seamănă sămânța rea. Și amândouă răsar: primii sunt copii ai lui Dumnezeu, iar ceilalți sunt copii ai celui rău. Nu există nicio țară pe pământ în care să nu fi fost adus mai întâi adevăratul mesaj al Cuvântului. Doar după aceea a fost semănată sămânța rea a interpretărilor.

În Matei 25 Domnul nostru a continuat: „*Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare care și-au luat candelile și au ieșit în întâmpinarea mirelui*“. Fiecare trebuie să fie conștient de faptul că imediat după Matei 24, se spune în cap. 25 :1: „**Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare...**“. Nu înainte și nu după aceea, **ci în timpul când se împlinește tot ceea ce aparține de cap 24 și când adevărata hrană este distribuită**, atunci se împlinește pilda celor zece fecioare în Împărăția lui Dumnezeu. Răsunetul mesajului devine tot mai puternic: „*Lată mirele, ieșiți-i în întâmpinare!*“.

La început, toate fecioarele au pornit la drum. Cu lămpile în mână, ele au ieșit să-L întâmpine pe Mire. Dar cele înțelepte au mers tot drumul, până la sfârșit. Ele au luat cu ele și vasele umplute cu ulei. Toate au așipit și toate s-au trezit la miezul nopții atunci când a răsunat chemarea „*Iată vine mirele!*”. Toate fecioarele s-au trezit, toate și-au curățit lămpile, dar în momentul hotărâtor, lămpile – lumina – celor nechibzuite s-a stins și în timp ce ele se duceau să cumpere ulei, a venit Mirele. Cele înțelepte au intrat în odaia de nuntă și ușa s-a încuiat. Cele nechibzuite au venit prea târziu și au strigat: „*Doamne, Doamne, deschide-ne!*”. Dar atunci a venit răspunsul de neînțeles: „*Adevărat vă spun că nu vă cunosc!*” (vers 12). Și imediat după aceea este dată această avertizare serioasă: „*Vegheați, dar, căci nu știți ziua, nici ceasul în care va veni Fiul omului*” (vers. 13). Haideți să reflectăm încă o dată la aceasta: la început, când a răsunat chemarea, au fost fecioare care au ieșit să-L întâmpine pe Mire, iar la sfârșit cele nechibzuite strigă în fața ușii încuiate: „*Doamne, Doamne, deschide-ne!*”.

Cele nechibzuite, ale căror lămpi s-au stins, au avut lumină la început. Ele au trăit chemarea afară dar nu și pregătirea (Apoc. 19 :7). Duhul lui Dumnezeu călăuzește în tot adevărul și la supunere. Și doar cei ce se lasă călăuziți de Duhul lui Dumnezeu în tot adevărul sunt cu adevărat copii ai lui Dumnezeu (Rom. 8 :14). Cele înțelepte au luat cu ele și vase umplute cu ulei. Ceea ce a spus prorocul Ilie atunci este valabil și astăzi: „*Făina din oală nu va scădea, și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe fața pământului*” (1Împ. 17 :14). Ele au pâinea vieții și plinătatea Duhului și vor primi deplina binecuvântare a ploii târzii. „*Fiți, dar, îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie*” (Iac. 5:7). Fecioarele înțelepte formează Mireasa; ele vor atinge ținta la revenirea Mirelui. Fecioarele înțelepte cred absolut fiecare Cuvânt al lui Dumnezeu. Prin slujba de sfârșit ele sunt aduse în legătură directă cu Dumnezeu, Cel care duce lucrarea Lui la încheiere. Ele

resping orice interpretare și nu permit să fie amăgite (2Cor. 11). Nu începutul, ci sfârșitul va fi încoronat.

Cum s-au prezentat apostolii pe ei înșiși?

Pavel și-a început epistola către biserica din Roma cu cuvintele: „Pavel, rob al lui Isus Hristos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu...”.

Apostolul Iacov își începe epistola cu aceste cuvinte: „Iacov, rob al lui Dumnezeu și al Domnului Isus Hristos, către cele douăsprezece seminții care sunt împrăștiate: Sănătate!” (Iac. 1:1).

Apostolul Petru începe și el a doua sa epistolă cu afirmația: „Simon Petru, rob și apostol al lui Isus Hristos, către cei ce au căpătat o credință de același preț cu a noastră” (vers. 1).

De-a lungul anilor, credinciosul Domn mi-a dat numeroase îndrumări și mi s-a adresat de fiecare dată cu „slujitorul Meu”, fapt relatat în diferite scrisori circulare, printre care și în cea din decembrie 2005. Cei nehibzuiți au batjocorit acest lucru; ei cred doar în trimiterea mesagerului, dar nu și în trimiterea celui care poartă mesajul prin aceeași însărcinare divină.

De fapt, fiecare trebuie să ia o decizie. Rămâne valabil ceea ce a trebuit să scrie Pavel în legătură cu trimiterea lui: „Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: «Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!»” (Rom. 10 :15).

Și eu pot spune același lucru prin harul Său: „Cel ce m-a trimis...Acela mi-a vorbit”. Dar aceasta nu are nimic a face cu mine ca ființă umană; eu sunt doar un om, un păcătos iertat, așa cum zicea și fratele Branham despre sine: „Un păcătos salvat prin har”. Aici este vorba despre planul lui Dumnezeu de mântuire și despre ceea ce a făgăduit El pentru cea mai importantă perioadă de timp care este aceasta în care noi trăim. Rămâne valabil ceea ce a spus Domnul

nostru : „Cine primește pe acela pe care-l trimit Eu, pe Mine Mă primește... ”. Și atunci ce se întâmplă cu cei ce nu-l primesc? „Dacă nu vă va primi cineva, nici nu va asculta cuvintele voastre, să ieșiți din casa sau din cetatea aceea și să scuturați praful de pe picioarele voastre” (Mat. 10 :14).

Cine este din Dumnezeu va asculta Cuvântul lui Dumnezeu și cine este născut din Dumnezeu îl va crede. Cele nechibzuite trec mereu pe lângă ceea ce face Dumnezeu în acest timp. Următorul verset li se aplică lor și altor disprețuitori: „Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre, am să fac o lucrare pe care n-o veți crede nicidecum dacă v-ar istorisi-o cineva” (Fapte 13 :41). Cele înțelepte nu numai că ascultă ceea ce face Dumnezeu în prezent, ele au o parte directă în lucrare pe tot drumul până la încheiere.

Haidem să subliniem încă o dată lucrul important cu privire la o trimitere. În primul vers din Apoc. 1 citim: „Și le-a făcut-o cunoscut, trimițând, prin îngerul Său, la robul Său Ioan...”. În ultimul capitol stă scris: „... Și Domnul Dumnezeuul duhurilor prorocilor a trimis pe îngerul Său...” (vers. 6) și în încheiere: „Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu...” (vers. 16). Fie că este un înger ceresc sau unul de pe pământ, cel pe care-L trimite Dumnezeu are o însărcinare directă din partea Lui și vorbește cuvintele lui Dumnezeu (Ioan 3:34). În slujba care se desfășoară în prezent este vorba de asemenea despre o trimitere care are o deosebită importanță în planul de mântuire.

Jumătate de secol

Plini de mulțumire privim în urmă la ceea ce a făcut Domnul în ultimii 50 de ani de după plecarea fratelui Branham. Rămâne valabil faptul că fratele Branham a fost prorocul făgăduit. Tot ceea ce a făcut parte din slujba excepțională de proroc și mesager s-a împlinit. Slujba lui s-a încheiat. În ceea ce-l privește pe fratele Branham ca om, el a avut tot dreptul să fie o ființă omenească. El a avut dreptul să-și exprime așteptările, fie că a fost vorba de „a treia tragere”, cele șapte tunete, viziunea slujbei în cort, etc. Faptul că a

fost o ființă omenească nu micșorează slujba lui divină. În unele din afirmațiile sale sunt lucruri greu de înțeles și, din păcate, se aplică și astăzi ceea ce a scris Petru cu privire la epistolele lui Pavel : „...ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles pe care cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor” (2Petru 3 :16).

Nu a mai rămas loc pentru nicio interpretare; acestea duc doar în pierzare. Când ducem totul înapoi la Cuvânt și le rânduim în mod corect, atunci chiar și acele lucruri greu de înțeles devin ușor de înțeles. Prin însărcinarea primită de la Dumnezeu, eu cer respect pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Nicio prorocie din Biblie nu permite o interpretare după părerea cuiva, la fel nici a șaptea pecete, cele șapte tunete sau toate acele lucruri care sunt date mai departe în mijlocul poporului după plecarea fratelui Branham și prin care se ridică false nădejdi.

Nimeni nu mă va împiedica să cred Cuvântul lui Dumnezeu în felul în care este scris și să așez ceea ce a spus fratele Branham în ordinea și legăturile biblice corecte. Pe cât de sigur și-a încheiat Domnul lucrarea de creație, pe atât de sigur va încheia El Însuși lucrarea de răscumpărare. „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu – zice Domnul oștirilor!” (Zah. 4:6).

Noi suntem într-o mare așteptare a extraordinarei străpungeri pe care Domnul o va face foarte curând. Până atunci, să rămânem statornici, așa cum a scris apostolul în Evrei 10:36: „Căci aveți nevoie de răbdare, ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit” (Evrei 10:36).

Este scris: „Căci Domnul Se va scula, ca la muntele Perațim, și Se va mânia, ca în valea Gabaonului, ca să-Și facă lucrarea, lucrarea Lui ciudată, ca să-Și împlinească lucrul, lucrul Lui nemaiauzit” (Isaia 28:21).

Aici nu este vorba despre lucrurile pe care oamenii le vestesc și le așteaptă, ci este vorba despre ceea ce a făgăduit Dumnezeu: „*Căci Domnul va împlini pe deplin și repede pe pământ Cuvântul Lui*” (Domnul va face o lucrare scurtă și puternică pe pământ – lb engleză.) (Rom. 9:28).

Având în vedere seriozitatea acestui timp, cuvintele de atenționare ale lui Pavel din Rom. 16 :17-18 se aplică mai mult ca niciodată: „*Vă îndemn, fraților, să vă feriți de cei ce fac dezbinări și tulburare împotriva învățaturii pe care ați primit-o. Depărtați-vă de ei. Căci astfel de oameni nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelei lor; și, prin vorbiri dulci și amăgitoare, ei înșală inimile celor lesne crezători*”.

„*Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace, și Dumnezeu dragostei și al păcii va fi cu voi*” (2Cor. 13:11). Amin.

Centrul Internațional de Misiune

Când m-am întors de la funeraliile fratelui Branham din aprilie 1966 și m-am dedicat total slujbei, nu am prevăzut deloc dimensiunea pe care o va lua lucrarea misionară într-un timp foarte scurt. De la început Dumnezeu s-a îngrijit de tot ceea ce aveam nevoie astfel că până în prezent am putut distribui în mod gratuit fiecare broșură, fiecare carte, fiecare CD sau DVD. Chiar și pentru construirea tuturor clădirilor – sala de adunare a fost construită în 1974, celelalte clădiri în 1977/78 și ultima clădire în 1990 – nu a trebuit niciodată să facem un împrumut la bancă. Niciodată nu au fost menționați banii; niciodată nu s-a făcut vreo colectă pentru programe speciale.

Sunt recunoscător în mod deosebit fraților și surorilor care au pus la dispoziția Domnului talentele lor: fraților care mă sprijină în vestirea Cuvântului; diaconilor din adunarea locală; dirijorului corului, cântăreților și orchestrei; traducătorilor care traduc

simultan în 12 limbi la adunările internaționale, precum și celor ce traduc toate predicile de pe DVD și materialul tipărit; la fel și tuturor celorlalți care lucrează aici în Centrul de Misiune, fie în birouri, în tipografie sau la expediție; de asemenea, cei ce ajută la curățenie și la întreținerea Centrului de Misiune în interior și în exterior.

Credinciosul Dumnezeu nu numai că ne-a pregătit o sală de adunare cu balcon, ci și o sală de mese și o sală pentru școala duminicală, astfel că noi putem caza peste 1200 de persoane care vin pentru adunările lunare.

Domnul i-a înzestrat pe frații noștri cu toate capacitățile tehnice necesare pentru a se ocupa de partea tehnologică. În acest fel, adunările noastre din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni pot fi transmise live și urmărite în timp real peste tot în lume prin Internet, iar în fiecare lună sunt trimise 11.000 de DVD-uri în întreaga lume. La fel trimiterea cărților, broșurilor și scrisorilor circulare este făcută fără întrerupere de către echipa de aici.

Cu această ocazie doresc să aduc mulțumiri din inimă fratelui nostru Paul Schmidt și tuturor fraților care participă la vestire în biserica locală precum și tuturor fraților slujitori din toate țările care predică Cuvântul și care distribuie hrana duhovnicească curată. Vă spun un sincer „mulțumesc” vouă, tuturor fraților și surorilor care sprijiniți lucrarea misionară mondială cu rugăciunile și darurile voastre. Fie ca Dumnezeu să vă răsplătească, căci voi pentru Domnul ați făcut-o.

Încă o dată, fiecare din cele 135 de călătorii misionare din ultimii doi ani au fost un marș triumfal pentru adevăr. Domnul a spus: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul*” (Mat. 24:14). În prezent, mii de credincioși din 172 de țări ni se alătură în fiecare lună prin Internet ca să asculte și să urmărească live adunările. Multe țări transmit de ani buni programele noastre TV, iar recent li s-a alăturat și o stație TV din

Lahore, Pakistan. La această dată, numărul stațiilor TV din țările arabe din întreaga lume care transmit predicile mele o dată pe săptămână a crescut de la 23 la 70. Avem de asemenea programe TV regulate în România și Bulgaria. Nu mai este mult până când mesajul biblic va ajunge și la ultimele persoane individuale.

Cum au trecut 50 de ani de când Domnul l-a chemat acasă pe fratele Branham, fiecare an pe care ni-l mai dă Dumnezeu este un an de har. Ceea ce a spus Domnul este valabil până la sfârșit: *„Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsăți și să vestesc anul de îndurare al Domnului”* (Luca 4 :18-19).

Mesajul este: robii sunt eliberați; datoria este plătită pe deplin; toate păcatele care sunt mărturisite Lui și pentru care ne-am pocăit, chiar și păcatul necredinței și nesupunerii, sunt iertate. Fie ca toți să ia în serios timpul acesta și ora târzie în care ne aflăm, și să spună: „Am auzit trâmbița lui Dumnezeu, am înțeles mesajul și am primit împăcarea cu Hristos și unii cu alții”. Dumnezeu a făgăduit să așeze din nou toate lucrurile în Biserica Sa și să le readucă în starea corectă. Făgăduințele Lui sunt „da” și „Amin” (2Cor. 1:20-22); El Își împlinește întotdeauna făgăduințele date. Biserica Mireasă a fost adusă înapoi în conformitate cu Cuvântul și, la sfârșit, ea va deveni o inimă și un suflet în toate locurile, exact cum a fost la început.

Viu este Dumnezeu că am văzut și am trăit răpirea în ianuarie 1981. Toți erau tineri; toți îmbrăcați în alb, eram luați în sus și intram în Noul Ierusalim. Rugăciunea mea este ca toți cei ce citesc această Scrisoare circulară să găsească har înaintea lui Dumnezeu și să se lase corecțați ca să poată intra în odaia de nuntă a Mielului la revenirea lui Hristos (Apoc. 19:9).

„Și Duhul și Mireasa zic: «Vino!»” (Apoc. 22:17).

„Cel ce adeverește aceste lucruri zice: «Da, Eu vin curând».”Amin! Vino, Doamne Isuse!” (Apoc. 22:20).

Pentru anul 2016, vă urăm tuturor, din adâncul inimilor noastre, binecuvântările vizibile ale lui Dumnezeu, în orice oraș sau țară v-ați afla. Împreună ne ridicăm capetele căci știm că răscumpărarea trupurilor noastre este foarte aproape.

Din însărcinarea Lui,

Bro. Frank

Dacă sunteți interesați să primiți literatura noastră, puteți scrie la adresa de mai jos:

Mission Center
P.O. Box 100707
47707 Krefeld
Germany

De asemenea, puteți urmări pe Internet întâlnirile noastre lunare din primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni:

Sâmbătă seara, la ora 20:15
Duminică dimineața la ora 10:45.

Predicile pot fi ascultate în treisprezece limbi. Să aveți parte de ceea ce face Dumnezeu în prezent conform planului Său de mântuire!

Homepage: <http://www.freie-volksmission.de>

E-mail: volksmission@gmx.de

© E. Frank

Fotografia Centrului Internațional de Misiune a fost făcută în 4 octombrie 2015 de către frații noștri Hans Hamestuk și Matthias Miskys, în care se văd chiar și mașinile parcate de jur împrejur. În primul sfârșit de săptămână al fiecărei luni frați și surori din peste 30 de țări vin la adunări cu trenul, cu avionul sau cu mașina. Cu adevărat, ei vin din Est și din Vest, din Nord și din Sud ca să fie pregătiți pentru ziua glorioasă a revenirii lui Hristos. Lor li se adaugă cei ce se conectează în direct din toată lumea.

O vedere parțială a celor peste 600 de benzi cu predicile fr. Branham care mi-au fost trimise din iunie 1958 până la sfârșitul lui decembrie 1965. Hrana a fost depozitată.

„...Te pun să fii Lumina neamurilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului” (Isaia 49:6).

O parte a mării adunări din Kinshasa, R. D. Congo, 12 iulie 2015

Adunarea din Târgu Mureș, Romania, 15 august 2015

Adunarea din Goiania, Brazilia, 15 noiembrie 2015